

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๔ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๕๖

โลกไม่สงบเพราะขาดศีลขาดธรรม

(ลูกศิษย์มาจากโรงพยาบาลวชิระ ภูเก็ต) ภูเก็ตหลวงตากี้เคยไป เคยไปพักที่นั่น เหมือนกัน ท่านมหาเนียม เป็นเจ้าอาวาสอยู่นั้น เพื่อนกันตั้งแต่หนุ่มๆ ท่านอยู่วัดโศกธาราม เราไปๆ มาๆ เข้าๆ ออกๆ อยู่วัดนั้นเลยคั่นกัน ตั้งแต่ก่อน ๒๕๐๐ นู่น ดูว่าท่านจะเป็นคนภูเก็ตหรือใจเราลืมเสีย แล้วท่านไปเป็นสมภารอยู่ที่วัด.. เราไปเราก้ไปพักกับท่าน (ท่านหมู นานาแห้วถวายทองคำ ๘ บาท ๕๐ สตางค์ครึ่ง) นานาแห้วนี้ก็ไกลนะ ถวายกฐินทองคำน้ำหนัก ๘ บาท ๕๐ สตางค์ ไกลนะจากนี้ไป ดูเหมือนจะ ๔ ชั่วโมงกระมัง ไปถึงจังหวัดเลย สุดจังหวัดเลยด่านไปทางภูเรือ เราดูนาฬิกา ไปถึงวัดนาแห้วนี้ เวลาเท่ากัน ๒ ชั่วโมง ไกลไม่ใช่เล่น

เพราะฉะนั้นเวลาให้ของไป อาหารอะไรๆ ที่ออกจากโกดังให้โรงพยาบาลนาแห้ว จึงให้เป็นพิเศษ ที่ให้เป็นพิเศษนี้ก็มียุหลายแห่ง สำหรับจังหวัดเลยมีแห่งเดียว โรงพยาบาลนาแห้ว อุดรดิตถ์หมดทั้งจังหวัด คือให้เป็นพิเศษทุกโรงพยาบาลในเขตจังหวัด เพราะไกล อุบลนั้นก็ให้พิเศษทุกโรงในเขตจังหวัดอุบล แล้วโคราช โคราซก็ทุกโรงเหมือนกัน ชัยภูมินี้สองโรงให้เป็นพิเศษ นอกนั้นจะให้เสมอกันหมด คำว่าเสมอกี้เรียกว่าเท่ากันเลย ส่วนพิเศษนี้อีกเหมือนกัน พิเศษเราก้ให้เท่ากันในส่วนพิเศษ หลวงตาไปที่ไหน จับนาฬิกาแล้วจับเข็มไมล์กำหนดไว้ๆ เพราะเราไปไหนมาไหน ส่วนมากพูดตามหลักความจริง คือสงเคราะห์โลกทั้งนั้นแหละ ไปที่ไหนไม่ได้ไปเฉยๆ ไปช่วยโลก ไปสงเคราะห์โลก ไปที่นั่นที่นี้ไม่หยุดไม่ถอย

อย่างเมื่อวานนี้ก็ไปเป็ยน้อย เลยจังหวัดขอนแก่น เลยบ้านไผ่เข้าไปอีก เขามาขอรถ ตั้งโรงพยาบาลมาจาก ๑๐ เตียงเป็น ๓๐ เตียง ขาดรถขาดอะไรๆ เราก้เลยไปดูเมื่อวานนี้ ก็อย่างนั้นแล้ว ไปดูโรงพยาบาลเป็ยน้อย จากนั้นก็ย้อนกลับมาโรงพยาบาลโนนสะอาด นี้ก็กำลังสร้างตึกให้สองชั้น แล้วทำกำแพงให้ เราเข้าไปดูเมื่อวาน นี้ละที่ว่าที่นั่นที่นี้ ต้องจับนาฬิกาเอาไว้ เพราะเราไปช่วยโลกไปตลอดเวลานะ ไปที่ไหน ๆ มีแต่ไปช่วยไปให้ๆ เมื่อวานนี้ก็ไปให้สองแห่งสามแห่ง เป็นอย่างนั้นนะ

ส่วนมากหลวงตาไปไหนมักจะไปตามโรงพยาบาลต่างๆ คือช่วยโรงพยาบาล เวลานี้มันสองร้อยกว่าโรงแล้วในกำลังวังชาของเราที่ออกช่วย สองร้อยกว่าโรงแล้ว ไม่ใช่เล่นๆ

แล้วการช่วยโลกก็ช่วยมามากต่อมาก แต่เวลาติดหนี้ไปติดอยู่กับโรงพยาบาล ที่อื่นไม่ติดนะ เช่นอย่างสร้างตึกนี้ จะหลังใหญ่หลังเล็กขนาดไหนคำนวณกันเรียบร้อยแล้ว ตกลงกันบ้างว่าจ่ายตามนั้น ๆ ไม่ได้ติดหนี้ แต่โรงพยาบาลไปจะเอ่อกันละซี พอไปบับ เครื่องมือเครื่องนั้นเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ มีความจำเป็นซึ่ง ๆ หน้าเราเลยแหละ อย่างนี้เรียกว่าจะเอ่อกัน เราก็พลิกตัวไม่ทัน ความจำเป็นของเครื่องมือแต่ละเครื่อง ๆ กับคนไข้มีน้ำหนักขนาดไหน ก็มาเทียบเคียงว่าเราไม่มีเงิน ไม่มีเงินจะติดหนี้ไม่ได้หรอก ถ้าม การไม่ติดหนี้แต่ความจำเป็นที่มีน้ำหนักมากกว่าผ่านไปนี้ใช้ไม่ได้นะ

สุดท้ายความจำเป็นของคนไข้ เกี่ยวกับเครื่องมือมากกว่า หนักกว่า เรายอมติดหนี้เลย เอา สิ่งมาเลย ติดหนี้เรื่อย ๆ นะ โรงพยาบาลมักจะติดหนี้เสมอ แต่ที่ต่าง ๆ ไม่ติด ที่อื่น ๆ เช่นอย่างสร้างตึกสร้างอะไร สิ่งรถสิ่งราวอะไรมานี้ไม่เคยติด แต่เครื่องมือแพทย์นี้ติด เพราะมันจำเป็นซึ่ง ๆ หน้ามันแหละ (แพงด้วยเครื่องมือแพทย์) โอ้ย แพง เมื่อสามวันนี้ก็รับโรงพยาบาลศูนย์มา เราพูดตรง ๆ อันนี้เครื่องมือก็บอกว่าราคาแพง เลยไม่สามารถที่จะเอามารักษาคนไข้ได้ เครื่องมืออันนี้มีความจำเป็นอย่างนั้น ๆ บอก เราก็ฟัง พูดกันอยู่นี้ละ บอกว่าเครื่องราคามันแพง

ตกลงเครื่องมือเหล่านี้มีคุณค่าสูงมากต่อประชาชน ก็เลยถามว่าราคาแพงนะมันเท่าไร บอกว่า ๖ ล้าน เออ เวลานี้เรามีแต่หัวล้าน เออ เราจะให้ หกล้านก็ล้าน เรามาปลูกผมทีหลังก็ได้ เลยเออ อย่างนี้ละที่เรียกว่ามันควรติดหนี้มันติดได้จริง ๆ นะ หากว่าจะเอาเดี๋ยวนี้ก็ติดได้นะ แต่นี้กะว่าเครื่องมือนี้กว่าจะตกมา เป็นเวลาเท่านั้น ๆ เราคงพอตะเกียกตะกายหามาได้ เป็นอย่างนั้นแหละ ที่หลงตาไปไหน ๆ จึงต้องดูนาฬิกาแล้วก็ดูเข็มไมล์ ๆ อย่างที่ใกล้ที่ไกลควรจะแยกกันในแง่หนักเบาต่าง ๆ เช่น ของสงเคราะห์โรงพยาบาลนี้ ถ้าโรงพยาบาลไหนไกลนี้เราจะกะไว้เป็นพิเศษ ๆ แต่ส่วนที่เสมอกันหมดไม่ว่าใกล้ว่าไกลนี้ก็คือน้ำมันรถ เติมน้ำมันให้ทุกคน ๆ นี้เสมอกันหมด คือเอาถึงว่าเลย เติมถึง ๆ อันนี้ก็เสมอกันหมดอีก เป็นอย่างนั้นนะ เราช่วยจริง ๆ

เวลานี้ฟังาเราก็ ๔ หลังแล้วนะ โรงพยาบาลสองโรง มีกระบี่แห่งหนึ่ง แล้วเกาะยาว ฟังา แห่งหนึ่ง กับโรงเรียนอีกสองหลัง นี้เรียกว่า ๔ แล้วก็หักเข้ามาในกรุงเทพ เรือนจำลาดยาว อันนี้สองหลังใหญ่ กะไว้ว่า ๓๐ ล้านกว่า สองหลังใหญ่ ๓ ชั้น ประมาณไว้ ๓๐ ล้านขึ้นไป เป็น ๖ หลังแล้วมาโนนสะอาดนี้อีกหนึ่งหลัง เวลานี้กำลัง ๗ หลัง ขึ้นพร้อม ๆ กันนะ เป็นแต่เพียงว่าการจ่ายงวดจ่ายตามลำดับลำดับ ไม่พร้อมกันทีเดียว อย่างนี้ละ เราช่วยตลอด เพราะฉะนั้นจึงต้องติดหนี้ติดสินเขาเรื่อย

แต่ว่าติดหนี้ติดที่บอกว่า เป็นความจำเป็นมาจะเอ่อกันเข้าปั๊บแก้ไม่ทัน ยอมติดหนี้ เป็นได้เรื่อยๆ ส่วนมากมีแต่เครื่องมือแพทย์ อย่างอื่นไม่ติด คือเมื่อตกลงกันเรียบร้อยแล้ว เราคำนึงคำนวณเรียบร้อยแล้วว่ารับปั๊บ ทีนี้ก็ได้ตามนั้นๆ ไปหมดไม่เคยติดแหละ แต่เครื่องมือมันแบบปัจจุบัน ไปปั๊บปัจจุบัน แก้ไม่ทันก็ยอมติดหนี้ เอาติดก็ติด แต่เราติดหนี้ที่ไรไม่เคยเข้าคุณนะ อ้าว คนติดหนี้ต้องเป็นนักโทษใช้ไหม เขาจับเข้าคุกละซี แต่นี้ยังไม่เข้าคุกละ ลูกศิษย์ไปลากออกมา แล้วก็ไปติดอีก ไปลากออกมาอีกอยู่อย่างนั้น ติดหนี้ไม่เซ็ด ติดคุกไม่เซ็ด ยังไม่ได้เข้าคุกเขาลากออกมา แล้วติดอีกอยู่อย่างนั้น นั่นละเรื่องที่เราช่วยโลกเราช่วยอย่างนั้นจริงๆ ช่วยเรียกว่าทั่วประเทศไทยเสมอกันหมด แล้วแต่ทางไหน จำเป็นมากน้อยไม่ว่าใกล้ไกล ความจำเป็นอยู่ที่ไหนนั้นละจะช่วยกันตรงนั้นๆ

ทางพังงาก็ลูกศิษย์ท่านคลาด อยู่พังงา จากพังงาก็ไปภูเก็ต ท่านคลาดเป็นคนพังงา ออกจากวัดนี้ไปอยู่พังงา ก็มีองค์นี้แหละที่ได้ใช้สอยอยู่บ้างทางโน้นนะ มีธุระอะไรเราก็ส่งไปทางนี้ไปหาท่านคลาด เช่นอย่างสร้างตึกสร้างโรงพยาบาลทางภาคใต้ เช่น กระบี่ พังงา นี้ มอบให้ท่านคลาดเป็นคนดูแลหมดเลย ทุกสิ่งทุกอย่างมอบให้ท่านร้อยเปอร์เซ็นต์ ท่านจะเป็นผู้มีอำนาจตัดเพิ่มหรืออะไรๆ แล้วแต่ท่าน เรามอบให้ร้อยเปอร์เซ็นต์ เราคอยแต่จะโอนเงินไปๆ เท่านั้นเอง ส่วนที่ท่านจะดูแลผิตถูกชั่วตีประการใด เรามอบให้ท่านหมดเลย ท่านเป็นพระวัดป่าบ้านตาด เป็นคนพังงา ออกจากนี้ท่านก็ไปอยู่ที่นั่นนานแล้วนะ

ทางภาคใต้เราก็มีพระประจำมาตั้งแต่สร้างวัด ทางภาคใต้จังหวัดต่างๆ มาศึกษาอยู่ที่วัดป่าบ้านตาด ตั้งแต่เริ่มสร้างวัดมา ไม่เคยขาดนะ พระภาคใต้เราอยู่ในวัดนี้ไม่เคยขาด เวลาก็สองหรือสามองค์อยู่ในวัดเรา นี้ คือไม่ขาดวัดเลย ตลอด เวลาก็ยังอยู่สามองค์หรือไง เราลืมแล้วละ ทราบได้แต่ว่าไม่ขาดวัด มาอยู่วัดนี้เรื่อยๆ ไม่ขาดวัดแหละ ภาคไหนก็พอๆ กันนะ ภาคเหนือก็เหมือนกัน ภาคเหนือ ภาคใต้ ภาคตะวันออก ภาคอีสาน ก็หมดแล้วนี่มาเต็มอยู่ มีพระ ๔ ภาคนี้แหละว่างั้นเลย ไม่เคยขาด เป็นแต่เพียงว่ามากกับน้อยต่างกัน

มาวันนี้มีธุระอะไรบ้างว่าไปซี (จะขอพรจากหลวงตาอะ) พระอะไร พวกนี้มีแต่คอยมาขอพรทั้งนั้น ถ้าให้พรเราก็ ให้หลวงตามีอายุยืนๆ เป็นร้อยเป็นพันปี มันก็ไม่ใช่วิสัยที่หลวงตาจะรับได้พรอย่างนั้น (หลวงตาฯ เห็นหลวงตาสดใสกว่าในทีวีอีกอะ ยังไม่เคยเห็นตัวจริงหลวงตา เคยเห็นแต่ในโทรทัศน์ หลวงตาสดใส แข็งแรง) แล้วเป็นไง เห็นตัวจริงกับในทีวีแล้วต่างกันยังไงบ้าง (หลวงตาสดใสกว่าเยอะ แข็งแรงอะ) โอ๊ย เขาไม่ได้พาทีวีขึ้นรถวิ่งเฉยๆ มันถึงไม่เร็ว มันก็พอๆ กันแหละ แล้วแต่เหตุการณ์ความเคลื่อนไหวในภิกขุ มั

ก็มีไปตามเหตุการณ์ที่จะพูดหนักเบาเล็กน้อย จะใช้กิริยาอาการหนักเบาอะไร มันก็ขึ้นอยู่กับเหตุการณ์ที่เข้ามาเกี่ยวข้องในเวลานั้น ๆ

ลูกศิษย์เราอยู่ทางภาคใต้มีน้อยเมื่อไร เพราะฉะนั้นเราจึงไม่โหจะตามฆ่า ไม่ว่าภาคไหนมันแบบเดียวกัน อยู่ในวัดนี้มีน้อยเมื่อไร ครั้นไปแล้วให้ตัวแมงมันกินหมด ๆ มันไม่เหลือ ไม่เหลือพระนะซี เดียวนี้ก็เหลือท่านคลาดอยู่องค์เดียวเท่านั้น จึงไม่โหซี ตัวแมงมันเอาไปกินหมด เราสอนแทบล้มแทบตาย พอหลับหลังเท่านั้นตัวแมงเอาไปกินแล้ว มันไม่โหนะ มีไม่น้อยลูกศิษย์วัดนี้ ทุกภาคออกจากวัดนี้ มาก มีอยู่ทุกภาค ๆ ออกไป มาเห็นหลวงตาแล้ว คล้ายคลึงกันนะกิริยาอะไร ๆ ทางนั้นเขาออกทางทีวีเวลาแสดงอรรถแสดงธรรมหรือ ออกทั่วไป เวลานี้ออกทั่วโลก กำลังพูดอยู่นี้แหละ คือได้ฟังทั่วโลกในขณะเดียวกัน นี้ ออกทางอินเทอร์เน็ตนี้ ออกทั่วโลก ได้ฟังพร้อมกันในขณะเดียวกัน

เราอยากให้พี่น้องชาวไทยเราและทั่วโลก ได้สัมผัสสัมพันธ์กับบรรดากับธรรมจากการปฏิบัติตัวเพื่อเป็นคนดีตามศาสนาธรรมที่ท่านสอนไว้พอประมาณะ ไม่ได้มากก็ได้พอประมาณในบุคคลคนหนึ่ง ๆ ให้มีศีลมีธรรมประจำตัวพอประมาณด้วยกัน แล้วจะสมานความสงบสุขร่มเย็นต่อกันทั่วโลกเลยนะ ที่โลกเกิดยุ่งเหยิงวุ่นวายฆ่าฟันกันนี้ มีแต่เรื่องกิเลสเข้าไปเป็นจอมทัพตีโลกให้พินาศฉิบหาย อย่างน้อยระส่ำระสายแตกแยกกัน เพราะกิเลสทำให้แตกให้แยก เรื่องธรรมไม่มีการว่าแตก มีแต่ประสับประสาน อะไรไม่ดีมาซ่อมให้ดี อะไรดีแล้วก็ยกกันไป ใช้กันไปอย่างนั้น อะไรไม่ดีไปทับเลยไปฟันเลยเผาเลยนี้ ไม่มีในธรรม แต่เรื่องกิเลสมีทั้งนั้น คอยจะยุจะแหะจะก่อจะกวนจะทำลาย เตะนั้นเหยียบนี้ ถีบนั้นทำนี้ให้แตกกระจัดกระจาย นี่คือเรื่องของกิเลสคือความชั่วช้าลามก อยู่ในหัวใจตัวเองก็ยุ่งเหยิงวุ่นวายหาความสงบสุขไม่ได้ มีแต่ไฟแต่ไฟกระจัดกระจายออกไปเป็นกิริยาภายนอก ก็ไปเผาคนนั้นเผาคนนี้ไปเรื่อย ๆ โลกที่ไม่สงบก็เพราะขาดศีลขาดธรรม

ถ้ามีศีลมีธรรมพอประมาณด้วยกันในโลกนี้แล้วจะชุ่มเย็น ย่นเข้ามาแม่ที่สุดสามีภรรยาอยู่กันเป็นสุข เหมือนอวัยวะเดียวกัน แขนขวากับแขนซ้ายไม่เคยมีการทะเลาะกัน เพราะอะไร เพราะความรับผิดชอบไปจากใจ สงวนด้วยกันหมด รักษาด้วยกันหมด ทุกสิ่งทุกอย่างเอาเข้าไปถึงนี้บั้งถึงกันหมดเลย ประสานทั่วสกลกาย ร่มเย็นเป็นสุขทั่วร่างกาย ตลอดจิตใจเป็นสุขไปด้วย นี่เพราะสิ่งที่เข้าไปประสานหล่อเลี้ยงมี เมื่อมีธรรมเข้าไปหล่อเลี้ยงภายในจิตใจแล้วก็เป็นอย่างนั้น กิริยามารยาททุกอย่างออกมาจากใจ ดีไม่ดียังงี้ ผิดถูกประการใด ใจจะวินิจฉัย ใจวินิจฉัยด้วยธรรม ไม่มีธรรมไม่มีวินิจฉัย เอาอารมณ์เข้าไปใส่ ผางเลย ๆ เผาเลย นี่เรื่องกิเลสไม่มีเหตุผล

เรื่องธรรมมีเหตุผลทั้งนั้นละ เมื่อเหตุผลคือธรรมเข้าสู่ที่ไหน ย่นเข้ามาจนกระทั่งสามภรรยา ก็เหมือนกับแขนซ้ายแขนขวา ไม่ทะเลาะกัน เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันเลย อยู่เป็นสุข นี่คือการรับผิดชอบของใจ รักสงวนเท่ากัน คือคำว่าผิวเมีย ธรรมเข้าไปสู่จิตใจของผิวของเมียแล้วมีความรัก ความเชื่อออกเชื่อใจ ความฝากเป็นฝากตายเสมอกันหมด เย็นไปหมด นี่ละธรรม เข้าใจไหม ถ้าเราทั้งหลายซึ่งเป็นลูกชาวพุทธไม่เข้าใจธรรม ให้พากันเข้าใจเสียละ คือความถูกต้องดีงาม เป็นความสงบร่มเย็นแก่ตนและผู้อื่น นั่นแหละคือธรรม ได้แก่สิ่งที่ดีงาม เข้าไปที่ไหน คนมีธรรมดีทั้งนั้น ชุ่มเย็นไปทั้งนั้น ถ้าคนหาบหามกิเลสไปนี่ มีน้อยก็เหมือนเราเอาไฟจี้ตรงไหนร้อนทั้งนั้นๆ เผาหมดนี้ก็ได้ เชื่อไฟมีมากขนาดไหนไฟจะไม่ถอย ไหม้จนหมด กิเลสจะไม่เคยถอยในความชั่วช้าลามก สำหรับหลอกสัตว์ทั้งหลายให้ทำ สัตว์ทั้งหลายจึงชอบทำความชั่ว แล้วก่อความทุกข์ความเดือดร้อนให้แก่กันทั่วๆ ไป แต่ธรรมนี้เข้าไปเป็นน้ำดับไฟ ค่อยระงับๆ ผิดตรงไหนค่อยแก้ไข ดัดแปลงให้ดีขึ้นๆ ตรงไหนไม่ดีซ่อมแซมดัดแปลงให้ดีขึ้นๆ นี้เรียกว่าธรรม ธรรมคือความเสมอภาค เสมอกันหมดเลย

นี่เราพูดถึงอวัยวะของเรา ที่นี้บ้านใดเมืองใดก็มีหัวใจเช่นเดียวกัน มีความรักสุขเกลียดทุกข์ ทุกข์มีสาเหตุที่ผลิตให้เกิดขึ้นมา ก็ต้องระงับดับกัน เช่นอย่างมีหมอประจำโรงพยาบาลต่างๆ ก็เพื่อประคับประคองระงับดับทุกข์จากคนไข้ให้หาย กลับบ้านกลับเรือนด้วยความผาสุกร่มเย็นและเห็นคุณของหมอไม่มีประมาณ เป็นอย่างนั้นนะ คนไข้ไม่เพียงแต่ว่าเขาจ่ายค่าหยูกค่ายาเท่านั้นนะ แล้วเขาหายไป เขาไม่ได้ลิ้มคุณของหมอลึกๆ อยู่กันนะ เขาฝังลึกนะ นี่ละจิตใจที่ฝังกัน ยิ่งหมอมที่มีความเมตตาสงสาร คนไข้มา เป็นอะไรน้อง เป็นอะไรพี่ เป็นอะไรป่า เป็นอะไรอา อย่างนี้แล้วประคับประคอง กิริยามารยาทนี่เป็นยาวนานหนึ่ง เข้าถึงคนไข้ก่อนวางยาแล้ว

พอเข้าไปเห็นหมอเห็นพยาบาลมีความนึมนวลอ่อนหวานเมตตา สมกับเป็นหมอที่จะเยียวยาด้วยแล้ว คนไข้รู้สึกว่าจะจิตใจนี้ถูกก่อนแล้ว จิตใจถูกยาของหมอ คือมารยาทของหมอก่อนจะวางยาแล้ว ยิ่งวางยาลงไป เป็นยังงัยป่า เป็นยังงัยยาย ถ้ามไปอีกแล้วหายาก แก่ อยู่ ใจก็ดีขึ้นๆ โรคภัยก็ค่อยหายไป ยาก็ช่วย ทางด้านจิตใจกิริยามารยาทของหมอก็ช่วย ต่างอันต่างดีเลย นี่ละเรียกว่าธรรม เข้าใจไหม คือทำต่อกันด้วยความเมตตา

คนไข้เข้ามา ชีวิตจิตใจมอบกับหมอ ตลอดญาติของคนไข้เข้ามา มอบกับหมอทั้งนั้น หมอจะให้ความสุขความร่มเย็นความอบอุ่นแก่คนไข้ได้ยังไง ก็เป็นวิชาของหมอกิริยามารยาทของหมอ จิตวิทยาของหมอสอดส่องมองดู คนไข้เป็นยังงัยๆ แล้วพยายาม

เยียวรักษา คนใช้กับหมอก็กี่แยกกันไม่ออก เป็นอย่างนั้นนะ ส่วนจ่ายค่าหยูกค่ายา ค่าอะไรเป็นธรรมดาของประเพณีเรา ย่อมมีการตอบรับกัน คนใช้ไม่ถือจำเป็นสำคัญยิ่งกว่า ความซาบซึ้งในกิริยามารยาทของหมอและของพยาบาลนะ อันนี้สำคัญมาก ให้พากันเอาไปปฏิบัติ นี่คือธรรม อยู่ที่ไหนดีหมด

ที่นี้คนเรานี้ก็เหมือนกัน ทั่วๆ ไป เอ้า บ้านนี้บ้านนั้น บ้านใดมีความสมานสามัคคี ซึ่งกันและกัน ไม่มียกพวกยกคนนั้นคนนี้มากระทบกระเทือน มาทุบมาตีกัน ต่างคนต่าง สัพเพ สตฺตา อันว่าสัตว์ทั้งหลายที่เป็นเพื่อนทุกข์เกิดแก่เจ็บตายด้วยกัน หวังพึ่งพาอาศัย ซึ่งกันและกันทั้งนั้น แม้แต่เศรษฐกิจยังต้องอาศัยคนจน คนจนคือคนงานของเขา เข้าใจไหม ละ เขามาทำงานจนกระทั่งหนุนี้ให้เป็นเศรษฐกิจ เศรษฐีเลี้ยงดูทางนี้ ทางนี้ก็หนุเศรษฐกิจขึ้นไป เศรษฐีกับคนงานก็เลยเป็นพ่อแม่กับลูกไปเลย เพราะพ่อคือนายก็ดี ลูกศิษย์ลูกหา คนงานทั้งหลายก็ดี เลยกลายเป็นพ่อแม่กับลูกไปได้ ไม่ว่าจะมาจากแห่งหนตำบลใดเมื่อความดีเข้าถึงกันแล้วสมานกันได้หมดคนเรา

ไม่ได้ดีเพราะชาติชั้นวรรณะฐานะสูงต่ำอะไรเป็นประมาณนะ ความดีนี้เป็นพื้นฐาน ที่จะทำให้คนเข้าสนิทสนมกันได้ด้วยความดีงามต่อกัน ความทะเลาะเบาะแว้ง ความเย่อ ความหยิ่งจองหองพองตัว เห็นแก่พวกของตัวเอง เห็นแก่หมู่เพื่อนฝูงของตัวเอง สุดท้ายเห็นแก่ ภาคนั้นภาคนี้ นี่คือยกทัพมาตีกัน คนนี้ก็ไปตีคนนั้น พวกนี้ก็ไปตีพวกนั้น ภาคนั้นก็มาตี ภาคนี่ สุดท้ายคนพวกนี้คนกลุ่มนี้ คนภาคนั้นภาคนี้เลยเป็นข้าศึกต่อกัน แล้วอะไรจะเป็น ผู้รับเคราะห์รับกรรม ก็คือชาติทั้งชาติเป็นผู้รับ ชาติทั้งชาติใครอยู่ในวงชาตินี้ก็คือพวก ทะเลาะกันนั้นแหละเป็นคนทั้งชาติ แล้วแบกทุกข์ไปด้วยกันทั้งหมด ไม่ใช่ของดี

ของดีคืออะไร ใครก็ตาม มนุษย์มันไปด้วยกัน สัพเพ สตฺตา อันว่าสัตว์ทั้งหลายที่เป็นเพื่อนทุกข์เกิดแก่เจ็บตาย อาศัยซึ่งกันและกันทั้งนั้น ตั้งแต่เศรษฐกิจมา อย่างคนใช้ก็ หมอ ก็อาศัยกันเป็นลำดับลำดับ เมื่อต่างคนต่างรู้จักหน้าที่ของตน ปฏิบัติต่อกันด้วยความ ดีงามแล้ว จะมีมากขนาดไหนมีความสงบเย็นใจไปตาม ๆ กันหมด นี่เรียกว่าธรรม เข้าที่ ไหนเย็นที่นั่น ให้พากันนำไปปฏิบัติ แล้วจะมีความสุขความเจริญทั่วหน้ากัน

มาเยี่ยมหลวงตาวันนี้ก็ไม่มีอะไรฝาก หลวงตาก็เรียนธรรมปฏิบัติธรรมก็เอาธรรม ฝากนั้นแหละ อย่างนั้นแหละ มีอะไรอีกไหมละ วันนี้เทศน์เพียงเท่านี้แหละนะ

(หลวงตาเจ้าคะ วันนี้ผ้าป่าหน้าศาลา ๔,๕๕๐ บาท ๕๐ ดอลลาร์เจ้าคะ นายโสภณ นางสมาน แก่นงาม จากจังหวัดมุกดาหาร ถวายทองคำ ๕๐ สตางค์ เป็นแหวนเจ้าคะ)

เออ พอใจ ๆ นี่ก็ทองคำ ๘ บาท ๕๐ สตางค์ ทางโน้นก็มาทางนี้ก็มา เราพยายามกำลังรวบรวม เวลานี้เร่งรวบรวมทั้งเงินสดทั้งดอลลาร์ทองคำ รวบรวม จุดใหญ่ก็จะเอาเข้าสู่คลังหลวง เร่งเพื่องานกฐินของเราซึ่งเป็นงานใหญ่โต งานของชาติ เพราะฉะนั้นเรื่องงานของชาติขอให้ทุกๆ ท่านถือเป็นเรื่องใหญ่โตยิ่งกว่าเรื่องของบุคคล บุคคลจะมียศถาบรรดาศักดิ์สูงต่ำขนาดใดก็คือลูกของชาติไทยเรา ไม่เหนื่อ ลูกไม่เหนื่อพ่อแม่ พ่อแม่ต้องใหญ่กว่าลูกอยู่เสมอ คนชาติไทยของเราเป็นลูกของชาติไทย ไม่มีใครใหญ่กว่าชาติ จึงขอย้ำเอาเรามาเป็นความยิ่งใหญ่แบ่งมาใส่ชาติของเราเสียหมดเลย งานนี้เป็นงานของชาติ ไม่ว่าท่านผู้ใดผู้สูงผู้ต่ำ ยศถาบรรดาศักดิ์ชั้นใด เป็นลูกของชาติทั้งนั้น ให้น้อมหัวเข้าไปสู่พ่อแม่คือชาติของตน ตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติสงเคราะห์สงหาอุ้มชูชาติไทยของเรา ซึ่งเป็นพ่อแม่ของเราให้มีความสุขเย็นใจแน่นหนามั่นคง เมื่อชาติแน่นหนามั่นคงแล้ว ลูก ๆ ทั้งหลายทั่วประเทศไทย ซึ่งเป็นลูกของชาติ จะมีความอบอุ่นเย็นใจทั่วหน้ากันนะ นี่แหละเป็นเรื่องสำคัญ

เพราะฉะนั้น ใครจะใหญ่จะน้อยอย่าถือสิทธิ์ถือสา กัน การบอกกล่าวถึงเรื่องการบุญ การกุศลก็เหมือนกัน การบุญการกุศลนี้อันยิ่งใหญ่ครอบโลกอีกด้วย การบุญการกุศลเป็นเรื่องที่ใหญ่โตหนักยิ่งกว่าชาตินี้เข้าไป เอาเข้ามาหนุนชาติของเรา อุ้มชาติของเราด้วยความ เป็นลูกของชาติไทยด้วยกัน ไม่มีคำว่าสูงต่ำยศถาบรรดาศักดิ์ มีแต่ลูกของชาติทั้งนั้น ให้น้อมเข้ามาช่วยซึ่งกันและกัน อย่าถือสิทธิ์ถือสา กันเลย จะเป็นการทะเลาะเบาะแว้งกันในเรื่อง ลูกทะเลาะเบาะแว้ง พ่อซึ่งเป็นชาติอันใหญ่โตคือชาติไทย จะถูกความกระทบกระเทือน ชาติทั้งชาติจะหาความสงบเย็นใจไม่ได้เมื่อลูกทะเลาะกันแล้ว เพราะฉะนั้นลูกให้ต่างคนต่างน้อมหัวเข้ามาสู่ชาติของตน สู้บุญสู้กุศลเพื่อเชิดชูตนและชาติบ้านเมืองให้มีความสงบร่มเย็นทั้งด้านจิตใจภพชาติของเราในกาลต่อไป และคงชาติไทยของเราด้วยความแน่นหนามั่นคงแห่งความเป็นชาวพุทธ ให้ได้ทั่วหน้ากันนะ

เวลานี้ก็ได้อุตสาหะพยายาม หลวงตาที่เป็นหัวหน้าพี่น้องทั้งหลายนี้ ไม่ได้เป็นหัวหน้าเพื่อจะแบ่งสันปันส่วนเอาจากสมบัติที่พี่น้องทั้งหลายบริจาคมา แม้เม็ดหินเม็ดทราย หลวงตายืนยันได้ร้อยเปอร์เซ็นต์ ว่าไม่มี นี่หลวงตาติดดินอยู่นี่ที่บ้านในเมืองไปทุกแห่งทุกหน ไปเพื่อพี่น้องชาวไทยนะ เราไม่ได้ไปเพื่อเรา จึงขอให้เห็นใจเรื่องพระพุทธรูปเจ้าที่มีเมตตาแก่โลก ซึ่งหลวงตานำมาใช้เวลานี้ นำมาอุ้มชูชาติไทยของเรา อย่าเห็นว่าคนนั้นอย่างนั้น คนนี้อย่างนี้ไม่ได้นะ ให้ถือว่าธรรมเป็นของจำเป็น ให้ต่างคนต่างน้อมใจเข้ารับกันแล้ว มีมากมีน้อยเอาเฉลี่ยกันลงมา ฝนตกที่ละหยดละหยาดทำท้องฟ้ามหาสมุทรให้

เต็มได้ฉันใด สมบัติข้าวของเงินทองออกมาจากน้ำใจของเราทั้งหลายที่รักชาติรักความ
เสียสละด้วยความพร้อมเพียงสามัคคีกัน ก็สามรถที่จะยังสมบัติทั้งหลายเข้าสู่ชาติไทย
ของเรา ซึ่งเป็นจุดศูนย์กลางได้แก่คลังหลวง ให้มีความหนาแน่นมั่นคงขึ้นไป ชาติไทยของ
เราจะมีควมร่มเย็นเป็นสุขทั่วหน้ากัน จึงขอให้ยึดเอาการบุญการกุศลนี้เป็นหัวใจของชาติ
ทั้งชาติ ต่างคนต่างเสียสละด้วยกัน พวกกันจำเอานะทุกคน ๆ เทศน์จบแล้วมันยังไม่จบ ยัง
ขึ้นอีกเรื่อย มันยังงี้ เสร็จแล้วนะจะให้พร

ชมถ่ายทอดสดพระธรรมเทศนาของหลวงตาทุกวัน ได้ที่
www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th